

**Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu
Opera omnia**

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. VI. Duæ præceptiones aliæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Perfidissimi Judæi perseverantiam Christi argumento in speciem non leventes, Si Rex Israël est, ajunt, descendat nunc de cruce, & credimus ei. Alios salvos fecit, se saluum faciat, si hic est Christus Dei electus. His Augustinus cum patribus appositisimè respondens, Propter hoc ipsum, inquit, non descendit de cruce, quoniam filius Dei est. Propter hoc enim venit, ut crucifigeretur pro nobis. Plus fecit in cruce moriendo, quàm fecisset de cruce descendendo. Multo enim majus fuit, lapide ad monumentum appposito mortuum resurgere, quàm de cruce vivum descendere. In crucem ascendit Filius Dei, ut crucis tormentum non inciperet tantum, sed consummaret. Es alienum omne Christus usque ad novissimum quadrantem exsolvit. Fit nonnumquam ut ad vesperum quis perpotet, denique non habeat unde symbola solvat. Caupo in hominem manus injicit, qui maluisse in marsupium, & domo exire prohibet, dum velere lauat symposium, vel pelle. In paradiso nos omni majoribus nostris intemperanter convivari superius: convivii erat symbola, mors æterna; qui hanc justitiæ divinæ solveret, nemo unus fuit. Christus igitur nostrum omnium vicem tanti nominis reus, & è creditore debitor, quæ non rapuit, tunc exsolvebat, idque perfectissimè: Consummatum est.

Hac liberalitate rex noster Adriani Imperatoris munificentiam infinitè superavit. Compererat Adrianus, plurimos civium ingentem vim nummorum æratio suo debere. Eos igitur omnes convocari, & unâ pyram maximam strui præcepit atque accendi. Nemo non pavida solutionem explicavit. Jam capite censebat. At Caesar præscriptiones omnium & syngphas in medios ignes conjiciens, Bono animo cives estote, inquit, & hilares domum redite; omnium vestrum nomina jam expedita, jam expuncta sunt, Vulcani mementote gratias. Rex cæli pyram statuit quadrangulam, magna suis ipse humeris congestit, & ignem immensi ænotis excitavit, hinc nostras omnes syngphas liberalitate summâ combussit. Nemo nostrum fuit, qui non decies centena milia talentum auri, hoc est, æternam mortem, deberet huic creditori. Ah, quantum hoc æris alieni nullis faculis enumerandi! nemo hominum erat solvendo. Christus igitur delens, quod adversus nos erat, chirographum decreti, quod erat contrarium nobis, & ipsum tulit de medio, asfigens illud cruci. Quapropter æquo, sed & grato sumus animo, explicita est solutio, enumeratum pretium, & consummatum est. Aspiciamus in auctorem fidei, & consummatorem Jesum. Hic subinde præceptiones quinque apponimus.

Ad Coloss. cap. 2. v. 14.

Ad Hebr. cap. 12. v. 2.

I. Præceptio: Principiū ducē a Deo ducēdum, I. Principium omne a Deo ducendum, omnis finis reducendus in Deum. Apoc. cap. 1. vers. 8. † Maro scilog. 3. ante ipsum Theocritus in Encomio Ptolemæi Lagi 1. dyll. 17. * Circumcurrens linea, circumferentia. Tertull. 1. de coronâ militis, cap. 3. sine, mihi pag. 342.

S. V. Præceptiones geminae.

I. Principium omne a Deo ducendum, omnis finis reducendus in Deum. Ego sum A & Ω, principium & finis, dicit Dominus Deus, qui est, & qui venturus est, omnipotens. Omnium ferè gentium sensus est:

Ab Iove principium Musæ, Jovis omnia plena. †

Deus & centrum nostrum, & periphæria est. Nos sapissimè lineas curvas ducimus, & incassam aut etiam cum damno laboramus, quia nec a Deo incipimus, nec cum Deo finimus. A centro ad quamcumque periphæriam partem linea recta ducitur. Res Euclidi certa, & per se nota. Ita incipere cum Deo & in Deo finire omnia, animi recti haud fallax argumentum est. Sanctissimi quique hoc legis instar religiosissimè observarunt, nihil unquam operæ vel laboris sibi sumpserunt, nullam auspiciati actionem, quin divinam poscerent operam.

Quod Tertullianus de primævo Christianorum more asserens: Ad omnem aditum & exitum, ad vestitum & calceatum, ad lavacra, ad mensas, ad lumina, ad cubilia, ad sedilia, quamcumque nos conversatio exerceat, frontem crucis signaculo verimus. Quid hoc aliud, quàm omnis actionis principium a Christo crucifixo petere? Ab hoc ordiri, cum hoc finire omnia, imbecillitas nostra nos jubet. Nec

A ignoramus nobis dictum: Sine me nihil potestis facere. Abiit que ipso vana est omnis actio. Ita qui cepit in nobis opus bonum, perficiet usque in diem Christi Jesu. Aspiciamus ergo assiduè in auctorem fidei & consummatorem Jesum.

II. Scripturæ sunt implendæ. Dixerat suis Christus è Zachariæ vaticinio: Percutiam pastorem, & dispergentur oves gregis. Dixerat super mensam in ipsa cenâ: Filius hominis vadit, sicut scriptum est de illo. Dixerat in oliveto: Quomodo implebuntur scripturæ, quia sic oportet fieri. Omnia de se vaticinia Christus ante oculos posita semper habuit, nec quidquam intermisit, dum expletis omnibus videret liceret dicere: Consummatum est. Nos pariter nos ipsos, idem idem excitemus his ipsis vocibus: Scriptum est de te, scriptum est. Nam Deus de quovis hominum (ita loquitur) ab omni æternitate arcanum scriptis libellum, in quo vel ad extremum apicem perscriptum est, quidquid hæctenus vel fecimus, vel passi sumus. Dux sunt partes hujus libelli, promeritorum una, delictorum altera. Si quid jam obveniat peferendum, ipse sibi quæque dicat: Scriptum est: tibi vis? scriptum est. Quid reluctaris? frustra est: scriptum est, quoniam sic oportet fieri. Calicem, quem dedit tibi Pater, non bibes? Tuam voluntatem divinæ, obsecro, subijunge, quoniam sic scriptum est. Quidquid penatum nobis subeundum est, à voluntate divinâ est. Promptè igitur velimus, quod vult Deus. Omnia, inquit Augustinus, ad divinam providentiæ regimen referantur, que stulti quasi casu & temere, nulla divinâ admiratione fieri putant. Quæ Gregorius Magnus elegantissimè confirmans, Deus cum semper omnipotens, inquit, sic intendit omnibus, ut adsit singulis, sic adest singulis, ut simul omnibus nunquam desit. Sic itaque exteriora circumdat, ut interiora impleat; sic interiora implet, ut exteriora circumdat; sic summa regit, ut ima non deserat; sic imi præsent est, ut à superioribus non recedat; sic latet in sua specie, ut tamen cognoscatur in operatione; sic cognoscitur in suo opere, ut tamen comprehendi non valeat à cognoscentis estimatione; sic adest ut videri nequeat; sic videri non valet, ut tamen ejus præsentiam ipsa ejus judicia testentur. Omnia, minima, maxima maxima prævidit & præcivit Deus, hinc omnia ordinatissimè ac sapientissimè disponit & gubernat nostro bono.

Sed obijcias, quod passim ubique solet obijci: Si Deus velit, ut omnem pœnam patienter perferamus, cur morbo, cur hostibus, cur incendiis, &c. resistimus? Ajo primò: Quia nescimus, quousque progressura sit Dei voluntas. Fortassis voluit tantum incendi domum, non comburi; me unum dumtaxat alterumve diem ægrotare; hostem mœnibus imminere, ad portas pervenire, non urbe potiri. Addo: Cum resistimus, non voluntati divinæ, sed aut nostræ, aut aliorum culpæ resistimus. Exemplo rem demonstramus. Est qui nimio potu sibi motum accersit: cum iste pharmacum sumit, non Dei decretis, sed suæ intemperantiæ resistit. Ita in bellis non Dei voluntati, quæ bella immitit, sed aliorum resistitur perverstati.

Hinc Epictetus sapienter prorsus ac piè, Semper, inquit, illud potius volo quod fit: melius enim id iudico quod Deus vult, quàm quod ego. Adhæreo illi, ut minister & pedisequus, cum illo desidero, cum illo expeto: deniq; quod ille vult, idem ipse volo. Quid nos, ô Christiani, sentire par est & dicere?

Tu igitur, mi homo, vade, patere, imò & morere, ut impleantur Scripturæ quas Deus ab æterno de te, de me, de nobis omnibus scripsit. Aspice in auctorem fidei, & consummatorem Jesum. Nec antè patientiæ finem opta, quàm dicere liceat. Consummatum est.

S. VI. Dux præceptiones alia.

III. Quotidiana in agendo perseverantia est necessaria. Hæc, quam diximus, Perseverantia tribus omnino modis coronat opus, agendo, pariendo, consummando. Agendo prima triumphat Perseverantia.

ria. O quanta grandi nonnumquam molimine incipimus, & non perficimus: diebus aliquot, vel hebdomadibus, vel etiam mensibus, quandoque annis cæpto instissimus, remittimus paulatim & difficultatim cedimus, denique simul omnia cadunt; nec cæpta perveniunt ad consummationem. Voluntas hominis defultoria profus est levitatis. Revera Sardum illum Tigellium decorè agimus:

Nil aequale homini fuit illi: saepe velut qui Currebat fugiens hostem: persape velut qui Lunas sacra ferret: habebat saepe ducentos, Sape decem servos

Horat. lib. 1. Sat. 3.

Terent. 1. de Terentia mil. act. 1. cap. 1.

Dom. c. 32. vers. 4.

Esai. c. 6. vers. 13.

Eccl. cap. 1. vers. 12.

Luc. cap. 14. vers. 30.

4. Non mirans in patiendo necessaria est perseverantia, quam in agendo.

Luc. cap. 9. vers. 62.

Luc. cap. 11. vers. 4.

Bern. ser. 1. pag. 15.

epist. 126. min. p. 167.

Abique perseverantia nec qui pugnat videtur nec pal-

culum, propugnaculum sanctitatis. Tolle perseverantiam, nec obsequium mercedem habet, nec beneficium gratiam, nec laudem fortitudo. Denique non qui cœperit, sed qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit. Matt. c. 10. Saul cum esset parvulus in oculis suis, Rex est super Israël constitutus: non perseverans in humilitate, & regnum amisit & vitam. Si cautela Samsonis, si Salomonis devotio perseverantiam retinissent, nec ille profectus privatus fuisset sapientiâ, nec iste viribus. Ah neuter cecinit, Consummatum est. Omnibus istis Siracides graviter indignatus, Va, inquit, his, qui perdidit sustinentiam. Eccl. cap. 2. Heu quanti sustinentiam hanc perdidit! Lasciviores aliquandiu cum Christo paupertatis crucem sustinuit, sed avaritiâ victus, & excusso jugo in præceptis abiit. Cui tamen commissum scelus condonari potuisset, nisi patientiam tam sceleratam elegeret. Latronum alter in bonam fuerat deductus semitam, nisi eum impatientia transversum egisset ad inferos. Potuisset, sed noluit canere: Consummatum est. Licinii imperatoris ævo Sebastiani quadraginta milites sub frigidissimo cælo, aut nudi in lacu frigore mori, aut vicinâ tepidarium subire jubebantur, qui facere diis mallet; omnes constantissimè cecinerunt, Consummatum est. Unicus è martyre transfuga factus in proxima se se balnea recepit. Potuisset miser brevi patientiâ immortalē vitam obtinere, si mortem non fugisset, sed infelix dum luctam consummare renuit, & vitam quærit, vitam perdidit.

Quanti verò alii annis pluribus sustinentiam constantissimè retinuerunt! Tarcentis Paulus carmen illud, Consummatum est, ingenti spiritu cantans, Bonum certamen, inquit, certavi, cursum consummavi, fidem servavi; in reliquo reposita est mihi corona justitiæ. Paulus Thebæus eremicolarum princeps, plus Decium quàm eremum horruit. Quindecim annorum adolescens in solitudinem profugit, ubi spelunca reclusus, una eademque arbor palma & vestem & victum dedit. Hic vigiliis, precibus, jejuniis Deo constantissimè servavit, & vitam ad annum centesimum tertium extendit. Perseveravit in cruce Paulus ultra centenos annos, demum hilaris cantavit, Consummatum est. Antonius Ægyptius domi suæ nobilis, annos octodecim natus, loca deserta petiit, & in iis ad annum centesimum quintum in summâ vitæ inopiâ, inter horrendas dæmonum tentationes & plagas permansit. Qui & ipse lætus demum cecinit, Consummatum est. Timotheus & Maura conjuges superatis jam pluribus tormentis in crucem affixi sunt, in eâque ipsis novem diebus pependit vivi. Eo tempore toto mutuis sese hortatibus ad fidei constantiam animantur. Demum & ipsi lætissimum hoc epiphonema cecinerunt, Consummatum est. Optime dixit Hieronymus: Non quaeruntur in Christianis initia, sed finis. Sola usque in finem perseverantia coronatur. Ut servemus fidem, aspiciamus in auctorem fidei, & consummatorem Jesum Christum.

nam viator conficitur.

Matt. c. 10. vers. 22.

Bernard. epist. 129. mod. mihi pag. 175.

Eccl. cap. 2. vers. 16.

Sustinentiam perdidit: Latronum alter,

Urus è 40. militibus.

Paulus Thebæus.

2. Tim. c. 4. vers. 7. Paulus Thebæus.

Antonius Ægyptius.

Timotheus, & Maura conjuges.

Apoc. cap. 2. vers. 10.

Martial. lib. 12. epigr. 47.

Ad finem vitæ mala omnia patienter & constantiter sunt toleranda.

IV. Non minus in patiendo necessaria est Perseverantia, quàm in agendo. Non raro incipimus pati cum laude, sed ante finem finimus, & bonum principium corruptimus malo fine, promeritaque jam collecta effundimus demum impatientiâ. Aperit pronuntiat Christus: Nemo mitens manum suam ad aratrum (crucis) & respiciens retro, aptus est regno Dei. Patientia opus perfectum habet. Bernardus ad hanc perfecti operis consummationem nos exstimulans, Neminem audiamus, inquit, non carnem & sanguinem, non spiritum quemlibet descensum à patre, nisi cruce suadentem. Perstamus in cruce, moriamur in cruce: depomamur aliorum manibus, non nostrâ levitate. Virtus in pace acquiritur, in pressurâ probatur, approbatur in victoriâ. Sola perseverantia meretur virtus gloriam, coronam virtutibus. Profus absque perseverantiâ nec qui pugnat videtur, nec palmam victor consequitur. Vigor virium, virtutum consummatio est; nutrit ad meritum, mediatrix ad præmium; foror est patientiæ, constantiæ filia, amica pacis, amicitiarum nodus, unitatis vinculum.

S. VII. Præceptio quinta.

V. Perseverantia denique necessaria est in consummando, quæ fidem teneat, usque dum animum agat. Hanc ocellus Domini Joannes exigens, Esto fidelis, inquit, usque ad mortem, & dabo tibi coronam vitæ. Inter humanas miseras sunt quædam, quas catenatas diximus & perpetuas. Quo in genere numerandam discors conjugium, cum duo conjuges valde dissidentes inter alternantia probra sibi inter illud obstant:

Nec possum tecum vivere, nec sine te. Hic lis è lite seritur; bellum intestinum, atrox, diuturnum nutritur; longa miseriarum catena trahitur. Grande malum, & quandoque remedio nulli opportunum. Huic adnumeramus ad æternos carceres damnari, trimeribus perpetuis affigi, paupertate onerosâ, immediabili premi, mortis aut cormeliis insanabilibus jactari. Quidquid horum sit, exhauriendus est usque ad fundam

Antonius Ægyptius.

Timotheus, & Maura conjuges.

Apoc. cap. 2. vers. 10.

Martial. lib. 12. epigr. 47.

Ad finem vitæ mala omnia patienter & constantiter sunt toleranda.

Apoc. cap. 2. vers. 10.

Martial. lib. 12. epigr. 47.

Ad finem vitæ mala omnia patienter & constantiter sunt toleranda.

Apoc. cap. 2. vers. 10.

Martial. lib. 12. epigr. 47.

Ad finem vitæ mala omnia patienter & constantiter sunt toleranda.

Apoc. cap. 2. vers. 10.

Martial. lib. 12. epigr. 47.

Ad finem vitæ mala omnia patienter & constantiter sunt toleranda.